

Місто кісток

КУПИТИ

- Бестселер The New York Times та Amazon
- Лауреат Pacific Northwest Library Association Young Reader's Choice Award (2010), Lincoln Award (2010)
- Номінант Locus Award (2008) у категорії найкращий дебютний роман, Georgia Peach Book Award (2009), South Carolina Book Award (2010) у категорії янг'-едалт

Коли п'ятнадцятирічна Клері Фрей вирішила піти до нью-йоркського нічного клубу «Пандемоніум», то навряд чи очікувала, що стане свідком убивства — ба більше, вбивства, скоєного трьома підлітками. Вкриті дивними тату, вони розмахували химерною зброєю. А труп просто розчинився в повітрі. Важко викликати поліцію, коли вбивці невидимі для всіх, крім Клері, і немає нічого, навіть краплі крові, щоб довести, що вбито людину. Та й чи був загиблий людиною?

Так Клері вперше зустрілася з тіньовими мисливцями — воїнами, котрі присвятили себе винищенню демонів на землі. Вона познайомилася з Джейсом — тіньовим мисливцем, що трохи схожий на янгола, та поводить себе як довбень. Уже за добу Клері затягує у світ Джейса: мама дівчини зникає, а на неї саму нападає демон. Але чому демони зацікавилися такими простими сьогосвітцями, як Клері та її мама? І звідки в Клері раптово проявився Зір? Ось що хотіли б знати тіньові мисливці...

“Пандемоніум”

— Та ти, певно, жартуєш, — викидайло склав руки на широких грудях, похитав виголоною головою і поглянув на хлопця в червоній куртці з блискавкою. — Із цією штукою всередину не можна.

З пів сотні підлітків, що вишикувалися біля клубу «Пандемоніум», нахилилися вперед, підслуховуючи розмову. Щоб потрапити до клубу, куди пускали людей будь-якого віку, чекати доводилося довгенько, особливо в неділю, а в черзі зазвичай нічого цікавого не відбувалося. Охоронці лютували й ладні були миттю накинутися на кожного, хто, як їм здавалося, міг би зчинити колотнечу. П'ятнадцятирічна Клері Фрей, що чекала разом зі своїм найкращим другом Саймоном, як і всі, нашорошила вуха, сподіваючись хоч на якесь пожвавлення.

— Ой, та годі, — хлопець підняв штуркучку — щось схоже на дерев'яну палицю, загострену з одного боку, — над головою. — Це частина мого костюма.

Викидайло здійняв брову:

— Це ж якого?

Хлопець вишкірив зуби. Клері подумала, що він має цілком нормальний вигляд як на «Пандемоніум»: фарбоване в синій електрик волосся стирчало навколо голови, наче мацаки наляканого восьминога, проте на обличчі він не мав жодних тату, а з вух чи губ не звисав важкий металевий пірсинг.

— Я мисливець на вампірів, — він натиснув на дерев'яну штуку, і та зігнулася легко, наче стеблина. — Підробка. Поліуретан. Бачиш?

Клері зауважила, що великі хлопцеві очі сяяли аж надто яскравою зеленню — то був відтінок антифризу й весняної трави. Певно, кольорові контактні лінзи.

Зненацька втративши інтерес, викидайло знизав плечима:

— Та начхати. Заходь.

Хлопець прошмигнув повз охоронця спритно, як вуж.

Клері сподобалось, як легко він випростав плечі й трусонув волоссям. Для таких, як він, її мама мала окреме слово — безтурботний.

— По-твоєму, він симпатичний, — смиренно зауважив Саймон. — Правда ж?

Клері штрикнула його ліктем під ребра, проте змовчала.

Усередині клуб наповнював дим від сухого льоду. Кольорові спалахи мерехтіли танцмайданчиком, перетворюючи його на строкатий дивокрай синіх, кислотно-зелених, яскраво-рожевих і золотих барв.

Хлопець у червоній куртці погладив довгий і гострий як бритва клинок, який стискав у руках. На його губах заграла недбала усмішка. Так просто: дрібка маскувальних чарів на лезо — і воно здається геть безпечним. Ще дрібка чарів на очі — і щойно викидайло глянув на нього, як потрапив у пастку. Звісно, він, мабуть, зміг би пройти й без усієї цієї мороки, але ж так веселіше — дурити сьогосвітців, чаклувати просто в них перед носом, а тоді насолоджуватися порожніми поглядами на їхніх овечих обличчях.

Не те щоб від людей не було жодної користі. Зелені очі юнака розглядали танцмайданчик, де між густими стовпами диму з'являлися і зникали стрункі тіла, вбрані в клаптики шовку й чорної шкіри: сьогосвітці танцювали. Майоріло довге волосся дівчат, хлопці ритмічно вигойдували обтягнутими шкірою стегнами, піт блищав на голих тілах. З них так і лилася життєва сила: її хвилі сповнювали його п'яним запамороченням. Губи юнака скривилися. Сьогосвітці й не знають, як їм пощастило. Не знають, як це: животіти в мертвому світі, де мляве сонце висить у небі, наче золіла жарина. Їхні життя палахкотять яскраво, наче полум'я свічки, й так само гаснуть — від найлегшого подиху.

Стиснувши рукою клинок, хлопець уже рушив на танцмайданчик, аж раптом із натовпу танцюристів вийшла дівчина й попрямувала просто до нього. Юнак поглянув на незнайомку. Красива, як на людину: довге темно-чорнильне волосся, вугільно-чорні очі. Біла сукня до п'ят — жінки носили таке в часи, коли світ ще був молодим. Мереживні рукави огортали її тонкі руки. Навколо шії — товстий срібний ланцюжок з багряним кулоном завбільшки з дитячий кулак.

Примруживши очі, юнак миттю збагнув, що камінь справжній — справжній і кошковий. Рот хлопця наповнився слиною, коли дівчина підійшла ближче. Життєва енергія струменіла з неї, наче кров із відкритої рани. Проминаючи його, вона всміхнулася і поманила поглядом. Він розвернувся, щоб піти за нею, вже смакуючи примарний попіл її смерті на своїх вустах.

Це завжди було легко. Він уже відчував, як сила її минулого життя стугонить у його венах.

Люди такі дурні. Мати щось таке кошкове — і зовсім його не цінувати. Вони марнували життя на гроші, пакетики з порошком, звабливі усмішки незнайомців. Дівчина скидалась на блілого привида, що тонує у барвистому димі. Сягнувши стіни, вона розвернулася, провела рукою по спідниці й трохи підняла її, всміхаючись юнакові. Під спідницею виднілися високі чоботи до стегна.

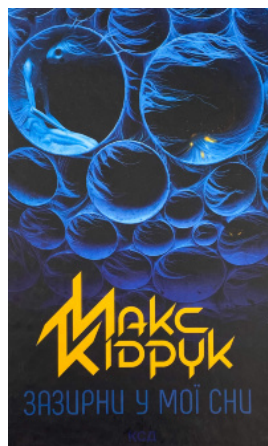
Юнак повільно рушив до дівчини: від близькості йому аж поколювало шкіру. Тепер незнайомка вже не здавалася такою бездоганною: під очима розмазалася туш, а світліле волосся прилипло до шії. Він нюхом відчував її смертність, солодкий запах розкладання. «Ось і попалася», — подумав він.

Прохолодна посмішка торкнулася її вуст. Дівчина відійшла вбік, і юнак побачив, що вона стояла спиною до зачинених дверей. На них було нашкрябано червоною фарбою: «СКЛАД. ВХІД ЗАБОРОНЕНО».

Рекомендована література

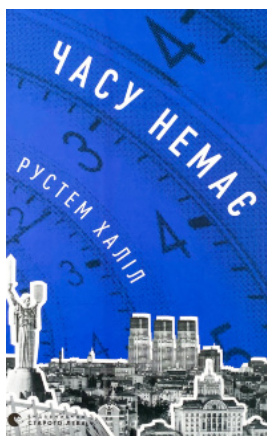
Місто Попелу

Зазирни у мої сні

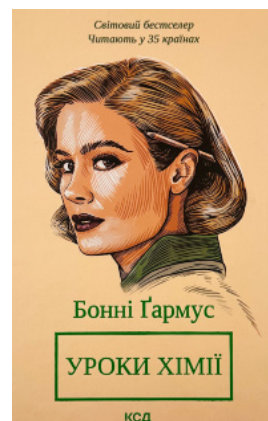
Хімія смерті. Перше розслідування

Часу немає

Записано на кістках.
Друге розслідування

Уроки хімії

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ